

**RADA
EVROPSKÉ UNIE**

**Brusel 7. dubna 2011 (08.04)
(OR. fr)**

8787/11

**Interinstitucionální spis:
2011/0901 (COD)**

**CODEC 607
COUR 18
INST 197
JUR 160
PARLNAT 112**

PRŮVODNÍ POZNÁMKA

Odesílatel: Vassilios SKOURIS, předseda Soudního dvora Evropské unie

Datum: 4. dubna 2011

Příjemce: János MARTONYI, předseda Rady Evropské unie

Předmět: Návrh změn statutu Soudního dvora Evropské unie a přílohy I k tomuto statutu

Delegace naleznou v příloze dopis předsedy Soudního dvora Evropské unie Vassiliose SKOURISE zaslaný předsedovi Rady Evropské unie Jánosovi MARTONYIMU, návrh Soudního dvora Evropské unie uvedený v předmětu a odůvodnění, které tento návrh doprovází.

Návrh nařízení Evropského parlamentu a Rady o přechodných soudcích Soudu pro veřejnou službu Evropské unie, na který odkazuje přiložený dopis, je uveden v dokumentu 8786/11.

V Lucemburku dne 28. března 2011

*Pan János Martonyi
Předseda Rady Evropské unie
175, rue de la Loi*

B -1048 BRUSEL

Vážený pane předsedo,

s odkazem na čl. 281 druhý pododstavec Smlouvy o fungování Evropské unie a čl. 106a odst. 1 Smlouvy o ESAE mám tu čest Vám předložit změny statutu Soudního dvora obsažené v návrhu uvedeném v příloze.

Navržené změny se týkají všech tří soudů, které tvoří Soudní dvůr Evropské unie, a jejich cílem je v zásadě změnit pravidla týkající se složení velkého senátu a zavést funkci místopředsedy Soudního dvora, zvýšit počet soudců Tribunálu a stanovit možnost přidělení přechodných soudců ke specializovaným soudům.

Navržené změny jsou předkládány společně s odůvodněním, na něž si dovoluji odkázat.

Uvedené změny, které jsou rovněž zaslány předsedovi Evropského parlamentu, jsou přiloženy ve všech úředních jazycích.

V nejbližší době Vám bude doručen přehled umožňující zhodnotit finanční dopad navržených změn.

Využívám této příležitosti, pane předsedo, abych Vás ujistil o své nejhlubší úctě.

Vassilios SKOURIS

NÁVRH

ZMĚN STATUTU SOUDNÍHO DVORA EVROPSKÉ UNIE A PŘÍLOHY I K TOMUTO STATUTU

Soudní dvůr předkládá zákonodárci Unie návrh změn statutu Soudního dvora a přílohy I k tomuto statutu¹. V tomto společném dokumentu jsou obsaženy na sobě nezávislé návrhy týkající se všech tří soudů tvořících Soudní dvůr Evropské unie.

I. Návrhy týkající se Soudního dvora

Soudní dvůr usiluje o zjednodušení řízení ve věcech, které jsou před ním zahajovány, ale také o přizpůsobení svého jednacího řádu judikatuře a zažité praxi a o jeho lepší srozumitelnost. Soudní dvůr tak přistupuje k celkové rekodifikaci tohoto jednacího řádu, která bude v brzké době předložena Radě.

Zjednodušení, která se týkají také statutu Soudního dvora, mají za cíl zvýšit efektivitu práce Soudního dvora a v největším možném rozsahu zkrátit délku řízení. Třebaže je současný stav v případě Soudního dvora uspokojivý, neboť Soudní dvůr byl například schopen zkrátit průměrnou délku řízení o předběžné otázce z 25,5 měsíce v roce 2003 na 16 měsíců v roce 2010, je třeba vzít v úvahu vyhlídky na stálý nárůst počtu zahájených věcí mimo jiné po přistoupení nových členských států v letech 2004 a 2007 a po vstupu Lisabonské smlouvy v platnost.

Soudní dvůr též považuje za žádoucí zavést funkci místopředsedy Soudního dvora a změnit pravidla týkající se složení velkého senátu.

Současná struktura tohoto soudního kolegia a pravidla jeho fungování – účast předsedy Soudního dvora a předsedů senátů složených z pěti soudců na všech věcech přidělených velkému senátu, usnášeníschopnost, je-li přítomno devět soudců – vyplývají ze změn zavedených Niceskou smlouvou, která vstoupila v platnost dne 1. února 2003.

Od tohoto data došlo k mnoha změnám ovlivňujícím práci Soudního dvora – přistoupení dvanácti nových členských států, přechod od dvou ke třem senátům složeným z pěti soudců v květnu 2004 a ke čtyřem v říjnu 2006, zavedení naléhavého řízení o předběžné otázce v březnu 2008, zavedení řízení o přezkumu v návaznosti na zřízení Soudu pro veřejnou službu.

V současné době se předseda Soudního dvora a předsedové senátů složených z pěti soudců potýkají se značnou pracovní zátěží, zatímco ostatní soudci zasedají ve věcech přidělených velkému senátu poměrně zřídka. Účast těchto soudců na práci velkého senátu by se mohla ještě více omezit, kdyby se Soudní dvůr v návaznosti na nárůst počtu věcí rozhodl vytvořit další senát složený z pěti soudců.

Systematická účast předsedů senátů složených z pěti soudců na věcech přidělených velkému senátu by kromě toho mohla budit dojem, že ve velkém senátu zastupují soudce svých senátů, což nijak nevyplývá z povahy mandátu, který jim byl udělen. Takový stav by tedy mohl být chápán jako zásah do zásady rovnosti soudců.

¹ Úř. věst. L 333, 9.11.2004, s. 7, oprava v Úř. věst. L 103, 20.4.2007, s. 54.

Tento návrh předpokládá širší účast soudců na věcech přidělených velkému senátu, kteří tak budou zasedat častěji, než je tomu v současnosti (téměř v každé druhé věci namísto každé třetí). Tohoto výsledku má být dosaženo změnou článků 16 a 17 statutu, a to zvýšením počtu soudců, kteří tvoří velký senát, na patnáct a vypuštěním systematické účasti předsedů senátů složených z pěti soudců na věcech projednávaných velkým senátem. Posledně uvedená změna by měla také tu výhodu, že by předsedům senátů složených z pěti soudců umožnila více se věnovat řízení svých senátů, což přispěje k dalšímu zvýšení efektivity jejich práce, a více dbát o harmonický rozvoj judikatury.

Byla by zřízena funkce místopředsedy, který by stejně jako předseda zasedal ve všech věcech přidělených velkému senátu. Tato trvalá přítomnost dvou osob ve spojení s častější účastí ostatních soudců na práci velkého senátu umožní zajistit jednotnost judikatury tohoto soudního kolegia. Navíc současná pravidla určování soudců v každém případě umožní zajistit účast alespoň jednoho, ale častěji dvou předsedů senátů složených z pěti soudců v každé věci přidělené velkému senátu.

Počet patnácti soudců velkého senátu byl zvolen s poukazem na složení pléna před změnou zavedenou Niceskou smlouvou, které fungovalo uspokojivě.

Pravidla usnášenišchopnosti velkého senátu a pléna se odpovídajícím způsobem upravují.

Vedle své účasti na všech věcech před velkým senátem bude mít místopředseda také za úkol být nápomocen předsedovi Soudního dvora při výkonu jeho funkce. Pracovní zátěž předsedy se totiž vlivem postupného rozšiřování Unie značně zvýšila, zejména pokud jde o zastupování a správu Soudního dvora. Zdá se, že se s tímž problémem již setkaly různé vnitrostátní i mezinárodní soudy, například Evropský soud pro lidská práva, jejichž struktura je podobná struktuře navrhované.

Změna čtvrtého pododstavce článku 20 se týká přednesení zprávy soudce zpravodaje na jednání; k tomu v praxi již přibližně třicet let nedochází.

Účelem změny článku 45 je zrušit prodloužení lhůt z důvodu vzdálenosti. Tyto dodatečné lhůty, které původně odpovídaly době nezbytné k doručení zásilky Soudnímu dvoru, tuto svou funkci ztratily a v roce 2000 byly ostatně sjednoceny zavedením jednotné desetidenní lhůty, která platí bez ohledu na místo odeslání zásilky.

Tyto lhůty z důvodu vzdálenosti, jejichž zachování se zdá být v době nových technologií čím dál tím méně odůvodněné, mají být podle návrhu zrušeny. Díky tomu již také nebude docházet k záměnám mezi různými druhy lhůt, z nichž některé jsou z důvodu vzdálenosti prodlužovány, a jiné nikoli.

II. Návrhy týkající se Tribunálu

Soudní dvůr také navrhuje zvýšit počet soudců Tribunálu o dvanáct, tedy z dvaceti sedmi na třicet devět soudců.

Je všeobecně známo, v jak obtížné situaci se nacházejí unijní právní subjekty, které předloží spor Tribunálu. Již několik let je počet věcí vyřízených Tribunálem nižší než počet zahájených věcí, takže počet projednávaných věcí neustále narůstá. Na konci roku 2010 toto číslo činilo 1300, přičemž v roce 2010 bylo Tribunálem vyřízeno 527 věcí. Od roku 2004 vzrostla průměrná délka řízení z 20,9 měsíce (2004) na 27,2 měsíce (2009). I když se v roce 2010 podařilo délku řízení zkrátit na 24,7 měsíce, je třeba přihlídnout k tomu, že u některých kategorií žalob je řízení výrazně delší. Průměrná délka řízení ve věcech zakončených rozsudkem tak loni činila 42,5 měsíce u věci

týkajících se státních podpor a 56 měsíců u ostatních věcí týkajících se hospodářské soutěže.

V rozsudku ze dne 16. července 2009, *Der Grüne Punkt* (C-385/07 P, Sb. rozh. s. I-6155), Soudní dvůr rozhodl, že řízení v oblasti hospodářské soutěže před Soudem prvního stupně, které trvalo pět let a deset měsíců, porušuje zásadu soudního rozhodování v přiměřené lhůtě zakotvenou nejen v čl. 47 druhém pododstavci Listiny základních práv, ale také v čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (EÚLP). Z tohoto hlediska by se Evropská unie mohla v době, kdy se jedná o jejím přistoupení k této úmluvě, dostat do choulostivé situace.

Problém nelze vyřešit jen konstatováním, že nebyla dodržena přiměřená délka řízení. Jde o problém strukturální, související se značnou složitostí věcí, v nichž je třeba zohlednit celou řadu skutkových údajů, jako jsou věci v oblasti hospodářské soutěže, včetně věcí týkajících se státních podpor, nebo v oblasti kontrol EZOZF². Ať již Tribunál udělá cokoli, není schopen vyřídit objem věcí, které jsou mu každoročně předkládány. Tím spíše není schopen odstranit zpoždění v nahromaděných nevyřízených věcech.

Současný nárůst pracovní zátěže je způsoben tím, že od roku 2004 je Tribunál příslušný rozhodovat o některých kategoriích žalob podávaných členskými státy³, nárůstem soudní agendy po přistoupení nových členských států v letech 2004 a 2007 a prohloubením evropské integrace, jež vedlo k nárůstu intenzity a různorodosti normotvorné činnosti orgánů, institucí a jiných subjektů Unie, jakož i nárůstem počtu sporů týkajících se ochranných známek Společenství⁴ způsobeným vyšším počtem žádostí o zápis.

Kromě počtu v současnosti projednávaných věcí je třeba vzít v úvahu perspektivy vývoje sporů předkládaných Tribunálu. V roce 2000 činil počet projednávaných věcí 787. V roce 2005 činil 1033 a v roce 2010 pak 1300, což odpovídá nárůstu o 65 % mezi roky 2000 a 2010. K tomuto stávajícímu nárůstu bude třeba připočítat nárůst vyvolaný vstupem Lisabonské smlouvy v platnost. Je totiž třeba připomenout, že tato smlouva zmírnila podmínky přípustnosti žalob na neplatnost proti právním aktům s obecnou působností podle článku 263 SFEU. Podle znění článku 275 SFEU a v důsledku zrušení článku 35 SEU v jeho znění účinném před Lisabonskou smlouvou je dále Tribunál příslušný k rozhodování o žalobách v nových oblastech. Konečně není pochyb o tom, že žalobci a jejich zástupci využijí – jak již bylo možné pozorovat od 1. prosince 2009 – možností vyplývajících ze zařazení Listiny základních práv Evropské unie mezi předpisy primárního práva⁵ a z přistoupení Evropské unie k EÚLP, k němuž má dojít v blízké budoucnosti.

K těmto oblastem soudní agendy je třeba připočítat soudní agendu vyplývající z uplatnění celé řady nařízení, kterými se zřizují různé agentury Unie, zejména nařízení REACH⁶. Není vyloučeno, že

² Jedná se o žaloby podávané členskými státy proti rozhodnutím Komise, kterými se z financování Evropské unie vylučují některé výdaje vynaložené členskými státy v rámci záruční sekce EZOZF, v rámci EZZF či EZFRV nebo o žaloby podávané podniky proti rozhodnutím Komise, kterými se ruší finanční podpora z důvodu nesrovnalostí.

³ Rozhodnutí Rady 2004/407/ES, Euratom ze dne 26. dubna 2004, kterým se mění články 51 a 54 Protokolu o statutu Soudního dvora (Úř. věst. L 132, s. 5; Zvl. vyd. 01/05, s. 85).

⁴ V souladu s nařízením Rady (ES) č. 207/2009 ze dne 26. února 2009 o ochranné známce Společenství (Úř. věst. L 78, s. 1).

⁵ Článek 6 odst. 1 první pododstavec SEU ve znění vyplývajícím z Lisabonské smlouvy.

⁶ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1907/2006 ze dne 18. prosince 2006 o registraci, hodnocení, povolování a omezování chemických látek, o zřízení Evropské agentury

touto právní úpravou vyvolaný nápad žalob nastolujících nové a technicky složité otázky nebude postupný a kontinuální, nýbrž náhlý a živelný.

Některá opatření již byla přijata. V roce 2005 byl zřízen Soud pro veřejnou službu, aby od Tribunálu převzal tuto specifickou a snadno oddělitelnou soudní agendu. Jak ale vyplývá z grafu v příloze č. 1, příznivé účinky zřízení tohoto specializovaného soudu jsou patrné pouze v letech 2005 a 2006. Již od roku 2007 začal počet zahájených věcí opět stoupat.

Tribunál přijal několik interních opatření, ať již se jedná o vnitřní předpisy, opatření týkající se organizace soudu nebo zavedení nástrojů výpočetní techniky. I přes zřízení Soudu pro veřejnou službu však tato opatření Tribunálu neumožnila zastavit narůstající počet nevyřízených věcí, natož tento počet snižovat.

Soudní dvůr má za to, že přijetí systémového řešení je naléhavé, čímž však není vyloučeno přijímání dalších interních opatření, o nichž Tribunál ostatně uvažuje.

Smlouvy upravují dvě možnosti, jak změnu provést:

První možnost je upravena v čl. 257 prvním pododstavci SFEU, který zní: „Evropský parlament a Rada mohou řádným legislativním postupem zřídit specializované soudy připojené k Tribunálu, příslušné rozhodovat v prvním stupni o některých kategoriích žalob ve zvláštních oblastech. Evropský parlament a Rada rozhodují formou nařízení buď na návrh Komise a po konzultaci se Soudním dvorem, nebo na žádost Soudního dvora a po konzultaci s Komisí“. Tato možnost by spočívala ve zřízení specializovaného soudu příslušného k rozhodování o přímých žalobách v určité oblasti. V tomto ohledu bylo uvažováno o oblasti duševního vlastnictví⁷.

Druhou možnost nabízí čl. 19 odst. 2 druhý pododstavec SEU, který stanoví, že „Tribunál se skládá z nejméně jednoho soudce z každého členského státu“, a čl. 254 první pododstavec SFEU, podle kterého „[p]očet soudců Tribunálu stanoví statut Soudního dvora Evropské unie“. Tato možnost by spočívala ve zvýšení počtu soudců Tribunálu změnou článku 48⁸ statutu postupem stanoveným v čl. 281 druhém pododstavci SFEU.

Po dlouhém zvažování obou možností dospěl Soudní dvůr k závěru, že zvýšení počtu soudců je jednoznačně vhodnější než zřízení soudu specializovaného na oblast duševního vlastnictví. Důvody, na jejichž základě byl tento závěr učiněn, souvisejí s *efektivností* navrženého řešení, *naléhavostí* situace, *průzností* zamýšleného opatření a *jednotností* práva Unie.

Pokud jde o *efektivnost* zřízení soudu specializovaného na oblast duševního vlastnictví, z posouzení objemu věcí projednávaných před Tribunálem⁹ vyplývá, že stav přetížení nelze vyřešit odstraněním soudní agendy týkající se ochranných známek. Opakující se věci, jejichž vyřizování je poměrně

pro chemické látky, o změně směrnice 1999/45/ES a o zrušení nařízení Rady (EHS) č. 793/93, nařízení Komise (ES) č. 1488/94, směrnice Rady 76/769/EHS a směrnic Komise 91/155/EHS, 93/67/EHS, 93/105/ES a 2000/21/ES (Úř. věst. L 396, s. 1).

⁷ Zřízení takového soudu je možností, již navrhuje Tribunál, který se v tomto směru vyjádřil na plenárních konferencích ve dnech 8. dubna 2008 a 22. dubna 2009 a který tuto volbu potvrdil v dokumentu předaném předsedovi Soudního dvora dne 22. prosince 2009.

⁸ Podle článku 48 statutu „[se] Tribunál [...] skládá ze dvaceti sedmi soudců“.

⁹ Viz tabulku v příloze 2.

rychlé, by byly svěřeny specializovanému soudu, zatímco složité věci (většina „jiných žalob“) by i nadále spadaly do příslušnosti Tribunálu. Počet věcí této povahy projednávaných Tribunálem přitom neustále narůstá a právě pro jejich vyřízení je třeba Tribunál posílit. Lze se tedy důvodně obávat, že by přenesení věcí týkajících se ochranných známek bylo jen krátkodobou úlevou, jako tomu bylo v případě přenesení věcí týkajících se veřejné služby. Tato úleva by byla o to krátkodobější, že by prostor uvolněný převedením agendy na specializovaný soud byl zčásti opět zaplněn – a to již po vyhlášení prvních rozsudků tohoto soudu – v důsledku *narůstu* počtu kasačních opravných prostředků podávaných k Tribunálu, nehledě na případné *příbrání* řízení o předběžné otázce.

Zvýšení počtu soudců Tribunálu je kromě toho výhodnější než zřízení specializovaného soudu. Za účelem dosažení té nejvyšší produktivity, jaké má být specializací docíleno, totiž není nezbytné takový soud vytvářet, neboť specializace může proběhnout i na úrovni senátů obecného soudu. Naproti tomu je třeba mít na zřeteli rizika spojená s malým počtem soudců tvořících specializovaný soud, kdy nepřítomnost některého z nich, zejména z důvodu nemoci, může vážně ztížit fungování soudu. Ostatně právě na základě takovýchto úvah Soud pro veřejnou službu žádá, aby mu bylo umožněno využít za určitých okolností přechodných soudců. Konečně z organizačního hlediska je snadnější včlenit nové soudce do stávající organizační struktury než vytvářet strukturu novou.

Vzhledem k *naléhavosti* situace je pro Soudní dvůr zásadním faktorem rychlost provedení navrženého řešení. Zřízení specializovaného soudu, jmenování soudců, výběr vedoucího soudní kanceláře a přijetí jednacího řádu by pravděpodobně vedly k pomalejšímu vyřizování věcí po dobu přibližně dvou let, jako tomu bylo v případě Soudu pro veřejnou službu. Jmenování dalších soudců Tribunálu by naproti tomu mohlo mít takřka okamžitý dopad na projednávání věcí, a tedy na počet nevyřízených věcí i délku řízení.

Výhodou navrženého řešení je také jeho *pružnost* a to, že není nevratné. Změny ve vzájemném poměru různých typů sporů u jednoho a téhož soudu nemají žádný dopad na jeho strukturu. Tribunál totiž může využívat lidské zdroje, které se uvolní v případě snížení objemu některé specializované soudní agendy¹⁰, k vyřizování jiných věcí. Specializovaný soud by kromě toho mohl být zřízen kdykoli později, pokud by to bylo potřebné, ať již v oblasti duševního vlastnictví nebo s ohledem na vývoj ve specifických oblastech soudní agendy, například v oblastech, na které se vztahuje nařízení REACH. Naproti tomu by zcela jistě bylo obtížnější zrušit nový soud poté, co již začal fungovat, než snížit počet soudců zrušením některých míst k okamžiku uplynutí funkčního období.

K těmto praktickým úvahám se připojují úvahy související se snahou o zachování *jednotnosti* práva Unie. Soudní agenda týkající se ochranných známek zahrnuje spory o zápis ochranných známek Společenství, v nichž je nyní příslušný rozhodovat Tribunál a – v rámci řízení o kasačním opravném prostředku – Soudní dvůr, ale také spory týkající se porušování práv duševního vlastnictví nebo spory z národních ochranných známek, které jsou předkládány Soudnímu dvoru v rámci předběžných otázek týkajících se výkladu směrnic 89/104 a 2008/95¹¹. Tato soudní agenda

¹⁰ V současné době tak lze konstatovat pokles počtu žalob v oblasti veřejné služby, jehož příčiny však nejsou jasné, takže nelze předpovědět další vývoj. Podobný vývoj nelze vyloučit ani v oblasti duševního vlastnictví, vzhledem k objemné judikatuře v oblasti ochranných známek Společenství, která se dosud vyvíjí.

¹¹ První směrnice Rady 89/104/EHS ze dne 21. prosince 1988, kterou se sblížují právní předpisy členských států o ochranných známkách (Úř. věst. 1989 L 40, s. 1; Zvl. vyd. 17/01, s. 92). Tato směrnice byla zrušena směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2008/95/ES ze dne 22. října

vyžaduje jednotný výklad určitých pojmů, ať již se jedná o pojmy obsažené v nařízení č. 207/2009, nebo ve směrnících, a to nejlépe jedním a týmž soudem. Bylo tedy poukazováno na to, že přenesení příslušnosti k rozhodování o přímých žalobách týkajících se ochranných známek Společenství na specializovaný soud by muselo být současně doprovázeno přenesením příslušnosti rozhodovat v řízení o předběžné otázce v oblasti ochranných známek na Tribunál.

Kromě skutečnosti, že by tak přihláška ochranné známky Společenství mohla být projednávána až v šesti stupních řízení¹² a že by prostor získaný snížením pracovní zátěže Tribunálu v důsledku nižšího počtu přímých žalob byl, jak bylo uvedeno výše, zčásti opětovně zaplněn zvýšením počtu kasačních opravných prostředků a přibráním řízení o předběžné otázce, jsou dosažené výhody ve smyslu jednotnosti judikatury v oblasti ochranných známek nevýznamné ve srovnání s negativními dopady přenesení této agendy v dalších oblastech, například v oblasti vnitřního trhu, včetně mimo jiné volného pohybu zboží, nebo v případě zásad platných pro řízení o předběžné otázce jako takové, což je choulostivá oblast na pomezí mezi pravomocemi Soudního dvora a vnitrostátních soudů, tedy na pomezí mezi pravomocemi EU a členských států.

Možnost svěřit Tribunálu rozhodování o předběžných otázkách „ve zvláštních oblastech“ je sice upravena v čl. 256 odst. 3 SFEU a stejně jako rozsudky vydávané Tribunálem na základě kasačního opravného prostředku by jím vydávané rozsudky mohly být předmětem přezkumu. Přezkum je ale mimořádným řízením, které má být využíváno jen zřídka, jestliže zájem práva Unie zjevně převažuje nad nedostatky řízení, co se týče účasti stran. Přezkum tedy není vhodným nástrojem k zajištění jednotnosti judikatury v jiných než významných principiálních otázkách.

Využití možnosti svěřit Tribunálu vyřizování předběžných otázek, která je stanovena spíše za účelem snížení zátěže Soudního dvora pro případ, že se Soudní dvůr dostane do obtíží – jak tomu ovšem v současné době není – by proto mohlo způsobit více obtíží, než by přinášelo výhod. Kromě otázek jednotnosti judikatury zmíněných výše by navíc rozdělení předběžných otázek mezi oba soudy mohlo vyvolat nejasnosti u soudů členských států a odradit je od pokládání předběžných otázek, zejména z důvodu procesních lhůt v případě přezkumu rozhodnutí Tribunálu Soudním dvorem.

Na základě výše uvedeného má tedy Soudní dvůr za to, že je nezbytné zvýšit počet soudců Tribunálu alespoň o dvanáct na třicet devět. Toto zvýšení by totiž umožnilo nejen ukončit každoročně takový počet věcí, který by odpovídal počtu nově zahájených věcí (636 v roce 2010), ale rovněž přikročit ke snižování počtu nevyřízených věcí u tohoto soudu (1300 projednávaných věcí k 31. prosinci 2010 za situace, kdy rozhodování o značném počtu těchto věcí je opožděno). Zvýšení počtu soudců by mohlo být příležitostí k reorganizaci, která umožní přednostně vyřizovat kategorii „jiných žalob“, zejména žalob v oblasti hospodářské soutěže, u nichž je třeba obzvláště dbát na dodržení přiměřené délky řízení.

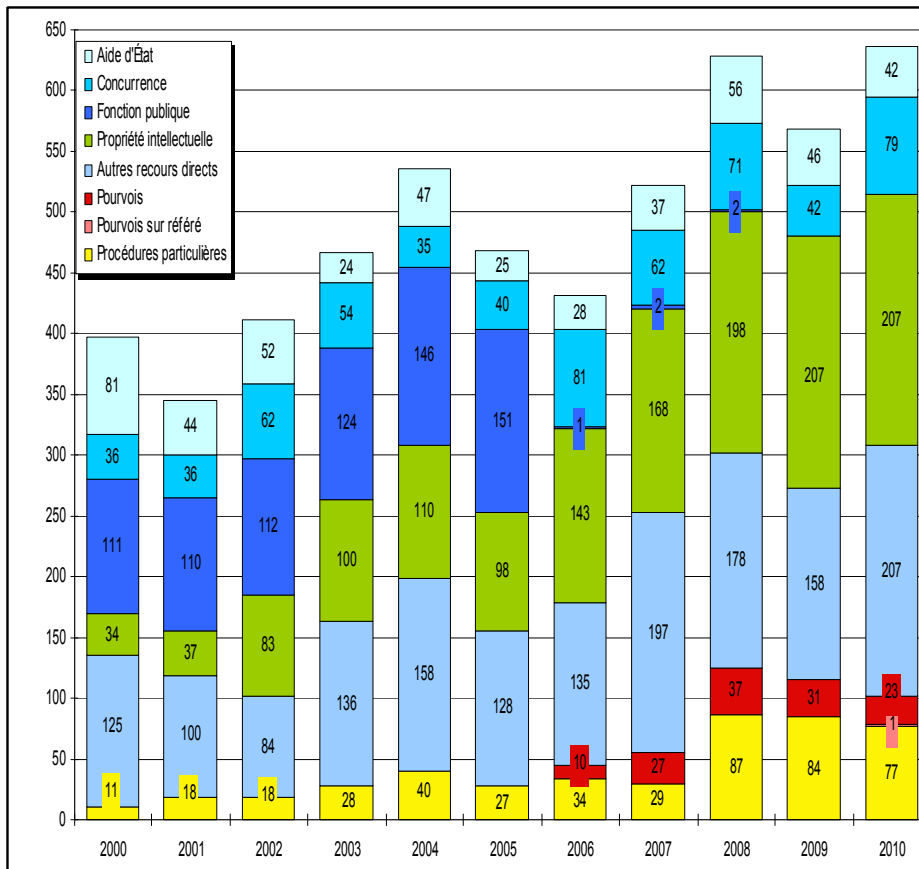
Soudní dvůr zdůrazňuje, že zvýšení počtu soudců jako takové veškeré problémy nevyřeší. Musí být provázeno úvahami nad způsobem, jak nejlépe využít veškerých zdrojů Tribunálu, eventuálně prostřednictvím specializace některých senátů a dynamického přístupu k přidělování věcí, a pokračujícím úsilím Tribunálu o zlepšení jeho produktivity.

2008, kterou se sblíží právní předpisy členských států o ochranných známkách (kodifikované znění) (Úř. věst. L 299, s. 25), jež vstoupila v platnost dne 28. listopadu 2008.

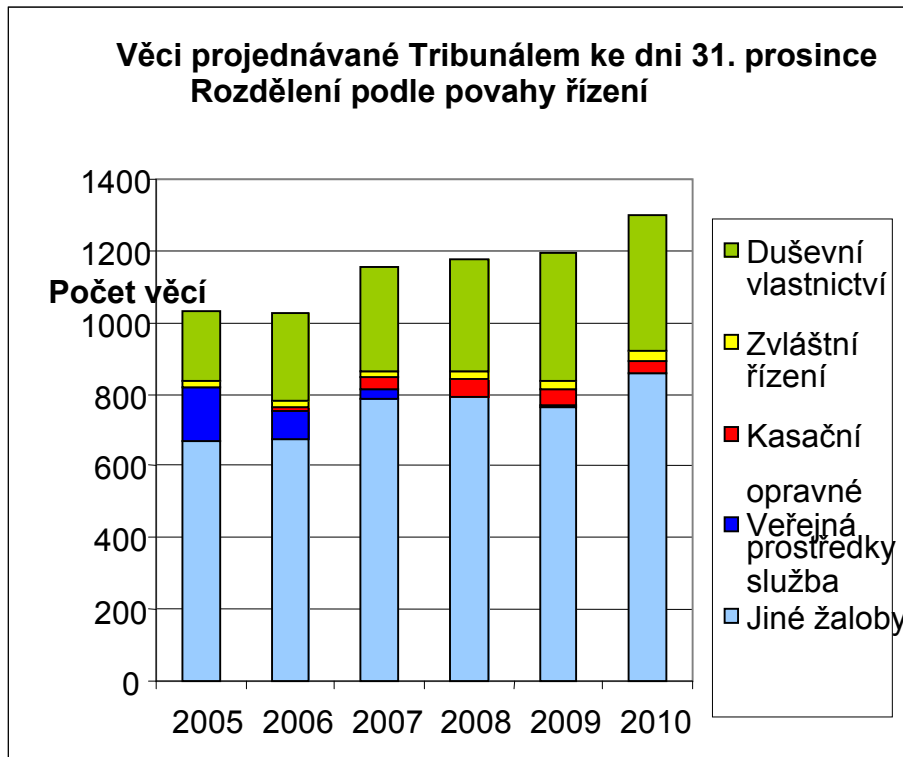
¹² Rozhodnutí průzkumového referenta OHIM, rozhodnutí o případných námitkách, rozhodnutí odvolacího senátu OHIM, žaloba ke specializovanému soudu, kasační opravný prostředek k Tribunálu, přezkum Soudním dvorem.

Soudní dvůr zdůrazňuje naléhavost opatření, jež je třeba přijmout.

Příloha č. 1 :

Tento graf zejména ukazuje, že příznivé účinky vytvoření Soudu pro veřejnou službu jsou patrné pouze v letech 2005 a 2006.

III. Návrhy týkající se Soudu pro veřejnou službu

Soud pro veřejnou službu Evropské unie se skládá ze sedmi soudců.

Vzhledem k tomu, že je složen z menšího počtu soudců, může být jeho fungování vážně ohroženo, pokud na straně jednoho z jeho členů nastane dlouhodobá překážka výkonu jeho funkce ze zdravotních důvodů, aniž je stížen invaliditou ve smyslu článku 10 nařízení Rady č. 422/67/EHS, č. 5/67/Euratom ze dne 25. července 1967 o platových poměrech předsedy a členů Komise, předsedy, soudců, generálních advokátů a tajemníka Soudního dvora, předsedy, členů a tajemníka Tribunálu a předsedy, členů a tajemníka Soudu pro veřejnou službu Evropské unie¹³.

Aby se Soud pro veřejnou službu neocitl v obtížné situaci, která by mohla bránit plnění jemu svěřeného soudního poslání, je navrhována změna článku 62c statutu Soudního dvora tak, aby obecně stanovil možnost přidělit ke specializovaným soudům přechodné soudce.

V souladu s takto pozměněným článkem 62c statutu si pak přidělení přechodných soudců konkrétně k Soudu pro veřejnou službu žádá změnu přílohy I ke statutu¹⁴.

Za účelem zachování ucelené povahy statutu a uvedené přílohy je však vhodné stanovit podmínky určování přechodných soudců, jejich práva a povinnosti, podmínky, za nichž vykonávají svou funkci, a okolnosti, za nichž jejich funkce zaniká, ve zvláštním nařízení, které se bude zakládat na článku 257 SFEU, a bude tak doplňovat přílohu I ke statutu. Tento návrh nařízení je připojen k tomuto návrhu změn.

¹³ Úř. věst. 187, 8.8.1967, s. 1; Zvl. vyd. 01/01, s. 27.

¹⁴ Úř. věst. L 333, 9.11.2004, s. 7, oprava v Úř. věst. L 103, 20.4.2007, s. 54.

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE

s ohledem na Smlouvu o Evropské unii, a zejména čl. 19 odst. 2 druhý pododstavec této smlouvy,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména čl. 254 první pododstavec, čl. 257 první a druhý pododstavec a čl. 281 druhý pododstavec této smlouvy,

s ohledem na Smlouvu o založení Evropského společenství pro atomovou energii, a zejména čl. 106a odst. 1 této smlouvy,

s ohledem na žádost Soudního dvora ze dne,

s ohledem na stanovisko Komise ze dne,

v souladu s řádným legislativním postupem,

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) Za účelem posílení účasti všech soudců na rozhodování velkého senátu Soudního dvora je třeba zvýšit počet soudců, kteří se mohou účastnit tohoto kolegia, a zrušit systematickou účast předsedů senátů složených z pěti soudců.
- (2) Je třeba odpovídajícím způsobem upravit podmínky usnášeníschopnosti velkého senátu a pléna.
- (3) Nárůst pracovního zatížení předsedy Soudního dvora vyžaduje zavedení funkce místopředsedy Soudního dvora, který má být předsedovi nápomocen v plnění jeho úkolů.
- (4) Zdá se, že další zachování prodloužení lhůt z důvodu vzdálenosti již není v době nových technologií nutné.
- (5) Tribunálu je v současnosti předkládán neustále narůstající počet věcí, protože od okamžiku jeho vytvoření se postupně rozšiřují oblasti, v nichž je příslušný rozhodovat.
- (6) Počet věcí předložených tomuto soudu překračuje počet věcí, v nichž každoročně rozhodne, důsledkem čehož je významný nárůst počtu věcí, v nichž řízení nebylo ukončeno, a prodloužení délky řízení.
- (7) Je zřejmé, že toto prodloužení délky řízení je pro strany stěží přijatelné, zejména s ohledem na požadavky stanovené jak v článku 47 Listiny základních svobod Evropské unie, tak v článku 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
- (8) Situace, v níž se nachází Tribunál, má strukturální příčiny související jak s nárůstem intenzity a různorodosti normotvorné činnosti orgánů, institucí a jiných subjektů Unie, tak s objemem a složitostí věcí předkládaných Tribunálu, zejména v oblastech hospodářské soutěže a státních podpor.

- (9) V důsledku toho je třeba přijmout opatření nutná k tomu, aby bylo možno této situaci čelit, s tím, že využitím možnosti stanovené ve Smlouvách zvýšit počet soudců Tribunálu lze v krátké době snížit objem projednávaných věcí i omezit případy nepřiměřené délky řízení u tohoto soudu.
- (10) Aby mohly specializované soudy i nadále uspokojivým způsobem fungovat bez soudce, na jehož straně nastala překážka, která mu po delší dobu brání v účasti na vyřizování věcí, aniž je stížen invaliditou považovanou za invaliditu plnou, je třeba upravit možnost, aby k těmto soudům byli přiděleni přechodní soudci.

PŘIJALY TOTO NAŘÍZENÍ:

Článek 1

Protokol o statutu Soudního dvora Evropské unie se mění takto:

1. Za článek 9 se vkládá nový článek 9a, který zní:

„Soudci volí ze svého středu předsedu a místopředsedu Soudního dvora na dobu tří let. Předseda i místopředseda mohou být zvoleni opakovaně.

Místopředseda je nápomocen předsedovi Soudního dvora. Zastupuje předsedu v případě překážky na jeho straně, v případě, že jeho funkce není obsazena, nebo na základě jeho žádosti.“

2. V článku 16 druhý pododstavec zní:

„Velký senát je složen z patnácti soudců. Předsedá mu předseda Soudního dvora. Členy velkého senátu jsou rovněž místopředseda a jiní soudci určení za podmínek stanovených jednacím řádem.“

3. V článku 17 třetí a čtvrtý pododstavec zní:

„Rozhodnutí velkého senátu jsou platná, pouze pokud je přítomno jedenáct soudců.

Rozhodnutí pléna Soudního dvora jsou platná, pouze pokud je přítomno sedmnáct soudců.“

4. V článku 20 čtvrtý pododstavec zní:

„Ústní část řízení zahrnuje slyšení zmocněnců, poradců a advokátů, jakož i vyslechnutí stanoviska generálního advokáta a podle potřeby i výslech svědků a znalců.“

5. V článku 39 druhý pododstavec zní:

„V případě překážky na straně předsedy jej zastoupí místopředseda nebo jiný soudce za podmínek stanovených jednacím řádem.“

6. První pododstavec článku 45 se zrušuje.

7. V článku 48 se slova „dvaceti sedmi“ nahrazují slovy „třiceti devíti“.
8. V článku 62c se doplňuje následující pododstavec:

„Parlament a Rada mohou postupem podle článku 257 SFEU přidělit specializovaným soudům přechodné soudce, aby nahradili v nepřítomnosti soudce, na jejichž straně nastane dlouhodobá překážka, která jim brání v účasti na vyřizování věcí, aniž jsou stíženi invaliditou považovanou za invaliditu plnou. V tomto případě stanoví Parlament a Rada podmínky jmenování přechodných soudců, jejich práva a povinnosti, podmínky výkonu jejich funkce i okolnosti, za nichž funkce zaniká.“

Článek 2

V článku 2 přílohy I k Protokolu o statutu Soudního dvora Evropské unie se dosavadní text označuje jako odstavec 1 a doplňuje se nový odstavec 2, který zní:

„2. K soudcům uvedeným v odst. 1 prvním pododstavci se přidělí přechodní soudci, kteří nahradí soudce, na jejichž straně nastane dlouhodobá překážka, která jim brání v účasti na vyřizování věcí, aniž jsou stíženi invaliditou považovanou za invaliditu plnou.“

Článek 3

1. Body 1, 2, 3 a 5 článku 1 vstupují v platnost při první částečné obměně podle článku 9 Protokolu o statutu Soudního dvora Evropské unie následující po dni vyhlášení tohoto nařízení v *Úředním věstníku Evropské unie*.
2. Body 4, 6, 7 a 8 článku 1, jakož i článek 2 vstupují v platnost prvním dnem měsíce následujícího po dni vyhlášení tohoto nařízení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech.

V ... dne ...

*Za Evropský parlament
předseda*

*Za Radu
předseda*